

STUDENTEN WEEKBLAD

9^e Jaargang.

No. 16.

HOOFDREDACTEUR: CH. E. DUTILH.

REDACTEUREN: A. E. M. J. HANLO, R. A. D. CORT VAN DER
LINDEN, G. P. NIJHOFF, F. A. VENING MEINESZ.

Donderdag

31 Jan. '07.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. W. W. W. W.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagnmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: v. Leeuwenhoeksingel 3.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34 Dinsdag 3 Februari, des middags om 4 uur.

Inhoud.

Technische Hoogeschool.
Tweede Huishoudelijke Vergadering der Delftsche Studenten Debatingclub, door G. N.
Naar aanleiding der laatste Debatingavond, door W. S. J. Bes, met Naschrift.
Debatteeren, door De Br.
Inaugureele rede van Prof. Versluys, door H. de I.
Na-groenen, door Meyboom Jr.
De lustrumviering van „Vrije Studie”.
Oproep om steun voor de stakende jute-arbeiders te Rijssen.
De staking te Rijssen, door J. B. H. Coenen.
Een overdekt Zwembassin te Delft, door H. de I.
Opmerkingen over de Week.
Een onverkwikkelijk tooneeltje, door H. de I.
Het Rapport der Centrale Commissie, door v. H.
Aan R. A. D., door een Niet-Corpslid.
Droomgezicht, door H.
Feuilleton.
Handleidingen-Vereeniging.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.

Technische Hoogeschool.

De Min. van Binn. Zaken heeft goedgevonden: te bepalen, dat de artt. 3, 4, 7 en 10 van de beschikking van 14 April 1906 No. 43341 zullen worden gelezen als volgt:

Art. 3. I. Het propaedeutisch examen voor aanstaande werktuigkundig-ingenieurs is gesplitst in vier gedeelten.

Het eerste gedeelte omvat de zuivere en toegepaste wiskunde.

Het tweede gedeelte omvat de theoretische en toegepaste natuurkunde.

Het derde gedeelte omvat de werktuigbouwkunde en de mechanische technologie.

Het vierde gedeelte omvat het technisch teekenen en het handteekenen.

II. Het candidaatsexamen voor aanstaande werktuigkundig-ingenieurs is gesplitst in twee gedeelten.

Het eerste gedeelte omvat:

- de theoretische en toegepaste mechanica;
- de electrotechniek;
- de kennis en het onderzoek van bouwstoffen;
- het administratief recht.

Het tweede gedeelte omvat de werktuigbouwkunde en de mechanische technologie.

Art. 4. I. het propaedeutisch examen voor aanstaande scheepsbouwkundig-ingenieurs is gesplitst in vier gedeelten.

Het eerste gedeelte omvat de zuivere en toegepaste wiskunde.

Het tweede gedeelte omvat de theoretische en toegepaste natuurkunde.

Het derde gedeelte omvat de werktuigbouwkunde, de scheepsbouwkunde en de mechanische technologie.

Het vierde gedeelte omvat het technisch teekenen en het handteekenen.

II. Het candidaats-examen voor aanstaande scheepsbouwkundig-ingenieurs is gesplitst in twee gedeelten.

Het eerste gedeelte omvat:

- de theoretische en toegepaste mechanica;
- de waterbouwkunde;
- de electro-techniek;
- de kennis en het onderzoek van bouwstoffen;
- het administratief recht.

Het tweede gedeelte omvat de werktuigbouwkunde]de scheepsbouwkunde.

Art. 7. I. Het propaedeutisch examen voor aanstaande mijn-ingenieurs is gesplitst in vier gedeelten.

Het eerste gedeelte omvat de zuivere en toegepaste wiskunde.

Het tweede gedeelte omvat de theoretische en toegepaste natuurkunde.

Het derde gedeelte omvat de delfstofkunde en de analytische scheikunde.

Het vierde gedeelte omvat het handteekenen.

II. Het candidaats-examen voor aanstaande mijn-ingenieurs is gesplitst in twee gedeelten.

Het eerste gedeelte omvat:

- de theoretische en toegepaste mechanica;
- de werktuigbouwkunde;
- de delfstof- en aardkunde;
- het landmeten en het waterpassen;
- scheikunde;
- het technisch teekenen.

Het tweede gedeelte omvat:

- de delfstof- en aardkunde;
- de mijnkunde, metallurgie en docimasie;
- het administratief recht.

Art. 10. De volgorde in welke de 2 gedeelten van de candidaats-examens voor aanstaande civiel-ingenieurs, werktuigkundig-ingenieurs, scheepsbouwkundig-ingenieurs en electro-technisch ingenieurs zullen worden afgelegd, is ter keuze van den examinandus.

Het eerste gedeelte van het candidaats-examen voor aanstaande bouwkundig-ingenieurs of architecten moet aan de twee overige gedeelten van dat examen voorafgaan. De volgorde in welke het tweede en het derde gedeelte zullen worden afgelegd, is ter keuze van den examinandus.

Het eerste gedeelte van het candidaats-examen voor aanstaande mijn-ingenieurs moet aan het tweede gedeelte voorafgaan.

De min. van binnenlandsche zaken heeft voorts goedgevonden te bepalen, dat aan de Technische Hoogeschool te Delft, behalve vóór de zomervacantie, tot het afleggen van het candidaats-examen in zijn geheel voor alle aanstaande ingenieurs, of van een gedeelte daarvan voor die groepen van aanstaande ingenieurs, voor wie het candidaats-examen in gedeelten is of zal worden gesplitst, in den loop der maand September 1907 en tot het afleggen van het ingenieurs-examen voor alle aanstaande ingenieurs, te beginnen met het jaar 1908, in den loop der maand Januari gelegenheid zal worden gegeven.

(„St.-Ct.”)

Tweede Huishoudelijke Vergadering der Delftsche Studenten Debatingclub.

STELLINGEN:

I.

Onze op Ervaring steunende kennis van natuurwetten geeft ons niet het recht zelfs de eenvoudigste toekomstige gebeurtenissen met absolute zekerheid te voorspellen, welke ook de vorm zij der redeneering, door ons bij het besluit van het bekende tot het onbekende gebezigd.

II.

Het hypothetisch karakter onzer kennis is geen afdoende reden om onder den naam van logica, met den Duitschen wijsgeer Hegel, een nieuwe algemeene methode van begrippenvorming aan te nemen, bestaande in vereeniging van tegendeelen.

Diens logica beweegt zich in het rijk der schimmen. Zij stelt eischen, aan welke geen mensch kan voldoen. Bewerende dat men langs den door haar aangewezen weg tot nieuwe begrippen komt, bedriegt zij zich zelve.

III.

De onvruchtbaarheid zijner logica komt aan het licht waar HEGEL beweert de wet van GALILEI over het verband tusschen den valtijd der lichamen en den doorloopen afstand te hebben afgeleid uit het begrip der zaak. Dat hij tot het vierkant der tijdseenheden besloot was of een gelukkig toeval of te danken aan Ervaringskennis in stilte.

Verdediger:

Prof. d'AULNIS DE BOURUILL, uit Utrecht.

Buiten de officieele personen was er een matig publiek, plus minus uit 24 personen bestaande. Nadat de president de vergadering geopend had en de secretaris zijn heel lange notulen had voorgelezen, begon Prof. d'Aulnis zijn stellingen toe te lichten.

Nadat spreker, in een soort inleiding verschillende methoden had uiteengezet om te komen tot de kennis van feiten in de toekomst, meent spreker te moeten besluiten tot zijn eerste stelling, daar ons absoluut weten steunt, en slechts alléén steunt op ervaring. Onze ervaring leert ons, dat in een zekere omstandigheid een zeker feit op een bijzondere manier verloopt, daarop nemen wij aan, dat dat in 't vervolg ook zoo zal gebeuren; dit is zuiver hypothetisch, en welke graad van waarschijnlijkheid wij ook mogen aannemen, absolute zekerheid is er niet.

Tot dit allés komen wij met behulp van de oude logica, welke redeneering wij ook toepassen.

Nu heeft Hegel zich ten doel gesteld op een andere manier te komen tot wél absolute zekerheid. Met behulp der „oude logica”, de logica van Aristoteles en alle latere filosofen, komt hij er echter niet. Hij neemt nu een andere onderscheiding aan, in 's menschen denken. Er moest een andere logica komen, een logica, die naast en zelfs boven de oude „Verstandslogik” zou staan en die Hegel „Speculative logica” of „logik der Vernunft” (zuivere rede) doopte.

Waar vroeger weleens tegenover elkaar werden gezet verstand (hetwelk classificeert) en rede, de kunst om te redeneeren: logica, nam Hegel deze twee onder den naam van verstand samen, plaatste daar tegenover „das Reine Vernunft”, dus een andere functie, een ander orgaan. Logica noemde Hegel toen het „doen” van het Reine Vernunft, „die Wissenschaft der reinen Ideeën”.

Hegel past nu, om tot nieuwe ideeën te geraken de dialectische methode toe, de eenigste methode volgens hem, om tot iets waars te geraken, de vereeniging der tegendeelen. Spreker haalde een voorbeeld aan. Uit „zijn” en „niets” ontstaat „worden”. Uit „worden” alléén „dasein”, en dit voorbeeld haalde Prof. d'Aulnis óók aan om te laten zien, dat Hegel hierbij zijn dialectische methode niet ganschelijk doorgevoerd heeft, daar toch „dasein” niet dialectisch is afgeleid.

Om tot de tweede alinea van stelling II te geraken, legde spreker uit het begrip „reine Idee”, het denken aan een totaal abstract iets, d.w.z. het denken aan b.v. „zijn”, zonder inhoud, zonder het „wat is?” er bij te halen: „ganz bodenlos”. Dit nu noemde spreker het zich bewegen in het rijk der schimmen, waar 't ons menschen totaal onmogelijk is, zich in te denken in een woord zonder den minsten inhoud, dan blijft 't slechts een „woord”. En hieruit con-

cludeerde Prof. d'Aulnis dan ook, dat de manier om bijv. „worden” uit „zijn” en „niets” af te leiden totaal absurd was, maar 't hier slechts goochelen met woorden was en er géén sprake was van idee, allermint van een nieuw begrip.

Om aan te toonen, hóe onvruchtbaar de logica van Hegel is, nam hij 't bewijs onder handen, dat Hegel geeft in zijn „Vorlesungen über die Naturphilosophie” voor de wet van den vrijen val.

Nadat spreker aldus tot zijn derde stelling was gekomen, en een warm applaus was gevolgd schorste de president de vergadering, om daarna met 't debat te beginnen.

De eerste debater, de heer Korthals Altes, zich verontschuldigende, dat hij betrekkelijk slechts een begin had gemaakt in de filosofische studie, begon met de lastige taak op zich te nemen, al de punten die de inleider dien avond aangeroord had, meer te beschouwen van 't standpunt van Hegel. Van een eigenlijk debat was geen sprake, vooral waar spreker faalde een duidelijker voorstelling van verschillende questies te geven. Na hem trachtten eenige andere personen onderdeelen van stellingen aan te vallen. Van een algemeen debat was echter geen sprake. Ten slotte echter probeerde de heer Haga de toehoorders te overtuigen tot 't mooie in Hegel's Philosophie, ten slotte Prof. Bolland dankende, dat deze hem zoo ver had gebracht.

Het eigenlijk debat liep echter voornamelijk over de zinnen: „Diens logica beweegt zich in het rijk der schimmen. Zij stelt eischen aan welke geen mensch kan voldoen”, daar van de andere zijde er op gewezen werd, dat het niet onmogelijk behoefde te zijn, zich in te denken in absolute abstractie. Verder werd er ook op gewezen dat de onvruchtbaarheid van Hegel's logica nog niet bleek alleen uit de aangevallen afleiding der wet van de vrije val.

In de repliek zeide inleider dan ook dat hij geloofde, dat abstraheren totaal onmogelijk was. Verder haalde hij onderscheiden andere plaatsen aan, waar Hegel óók wel degelijk onvruchtbaar was geweest, o.a. bij 't verklaren van 't ontstaan en 't verdampen van regen, waar Hegel regen kalm uit lucht doet ontstaan en 't water bij verdampen weer in lucht doet verkeerren. Verder haalde inleider verscheiden begrippen aan, die Hegel met behulp van de gewone logica had gevonden, terwijl toch zijn (Hegel's) standpunt was, dat alléén volgens de dialectische methode iets waars kan gevonden worden. Óók foutieve, slordige verwarringen werden aangehaald, waar Hegel, -dezelfde begrippen, uit verschillende andere begrippen afleidde.

Ten slotte aan 't eind van zijn repliek gekomen gaf de inleider zijn meening over Hegel, door velen gedeeld, las hij 't oordeel van Schopenhauer, over Hegel's philosophie voor, „eine auf den Kopf gekehrte Welt”, en gaf hij als zijn meening te kennen, dat men goed doet, Hegel niet ál te zéér au sérieux te nemen.

Prof. d'Aulnis haalde toen nog eenige passages uit Hegel's werken aan, en besloot eindelijk met te zeggen, dat hij Hegel beschouwde als een historische persoon, een man, die, waar hij gefaald heeft een vruchtbaar stelsel op te bouwen, een uitmuntend scherp criticus is, en een voorbeeld blijft voor velen, hoe men zich niet te zeer moet verwarren in 't onmogelijke.

Nadat de heer Haga nog even had gesproken, en Prof. d'Aulnis hierop had geantwoord, besloot de president de vergadering, met te zeggen, dat hoewel het debat eenigszins onvruchtbaar was geweest, hij toch meende dat deze avond in zoover nuttig was geweest, dat de leden van debating verschillende punten nu ook eens op andere manier hadden zien beschouwen als door Prof. Bolland.

G. N.

Naar aanleiding der laatste Debatingavond.

Tot mijn spijt moet ik nu als mosterd na den maaltijd nog een paar opmerkingen maken, die mij op het eind der Debatingavond op het hart lagen, echter wegens het late uur niet meer te berde kon brengen, aangezien de president geen andere opmerkingen meer toestond, dan die enkel en alleen in 't huishoudelijk (materieel?) belang der Debatingclub waren, met (oogenblikkelijke) terzijdestelling van de hoogere geestelijke belangen harer leden, een opvatting, die met het oog op het late uur (ik erken het gaarne) zeer veel reden van bestaan had. Niet dat ik meende door misschien ander-

halve minuut praten veel tot laatstbedoelde belangen te hebben kunnen bijbrengen, ik wilde slechts een paar dingen zeggen, die mij op de tong zweefden. Nu ik toch aan het schrijven ben zij het mij vergund wat uitvoeriger te zijn en mijn opmerkingen beter te formuleeren, dan anders het geval zou geweest zijn.

In de eerste plaats vind ik, dat we prof. d'Aulnis de Bourouill moeten bewonderen, dat hij Hegel (4 dikke deelen) zoo door en door bestudeerd heeft, terwijl Z. H. G. het er absoluut mee oneens was en Hegel bijna nergens weerklank vond in zijn geest. Juist als men het er niet mee eens is, lijkt het mij enorm moeilijk Hegel door te werken. Dat Z. H. G. Hegel in sommige opzichten waardeert, pleit voor het onpartijdige standpunt, dat Z. H. G. ten overstaan van filosofie heeft willen innemen. Dat het oordeel van Z. H. G. (die alle filosofen zoo grondig schijnt te kennen) over Hegel (hoewel velen van ons zich waarschijnlijk niet met zijn zienswijze kunnen vereenigen) geen geringe waarde heeft, zal wel niemand betwijfelen.

Kan het voor ons niet een prikkel zijn, waar we nu over Hegel twee zulke uiteenlopende opvattingen zien als die van prof. d'Aulnis de Bourouill en die van prof. Bolland, om naast onze (droge) ingenieurstudie de groote filosofen te gaan beoefenen? Zou dan Debating niet de aangewezen vereeniging zijn om filosofische liefhebberijstudien aan te moedigen door op de ingeslagen weg voort te gaan en meermalen bekwame mannen op dit gebied op Debating uit te noodigen?

Er staat geen filosofie op het programma der T. H., er blijkt echter wel belangstelling voor te zijn, gezien het vrij groote aantal bezoekers der colleges van prof. Bolland.

Hoe mooi het ook zijn moge, dat iemand met zooveel vuur als Z. H. G. een bepaald filosofisch stelsel verkondigt, het daardoor juist zoo aantrekkelijk maakt en zooveel belangstelling wekt, vind ik toch, dat we dientengevolge juist kans loopen eenzijdige Hegelaars te worden. Een Hegelaar is niet eenzijdig, zullen velen misschien dadelijk antwoorden, maar dan moet men dat ook toonen, door ook eens wat van andere groote filosofen te willen hooren. Laten we trachten onze meeningen te vestigen door veelzijdig te zijn en (zonder star conservatisme) ons zelf te blijven. Juist omdat men voelt ook al een tikje van 't molentje van Hegel te pakken te hebben (zooals prof. Bolland wel eens zegt), terwijl we 't daarom nog niet met alles eens hoeven te zijn, moeten we daardoor ook belang gaan stellen in andere filosofen dan Hegel.

En hoe kunnen we later ingeleid worden in een onderwerp, waar we weinig van weten, dan door er over te hooren spreken door een deskundige, terwijl we meteen in de gelegenheid zijn onze bezwaren te hooren bespreken en zoo mogelijk ophelderen?

Het was wel jammer, dat (evenals op de vorige Debating-vergadering) een tweede gelegenheid voor debat ontbrak; juist, omdat men elkaars argumenten in hoofdzaak kent, kan men dan beknopt zijn en de enkele hoofdpunten der onopgehelderde bezwaren even aanstippen, waardoor men een veel zuiverder beeld der meeningsverschillen krijgt.

Hoewel het te waardeeren was, dat de president, misschien deels uit beleefdheid jegens den inleider, deels uit bezorgdheid voor de noodige nachtrust der leden, de vergadering niet al te lang wilde laten duren, kan men hier de overweging tegenover stellen, dat waar de geachte inleider zich onvermoeibaar toonde door 1½ uur aan een stuk te antwoorden, de vereeniging haar waardeering van dit feit niet beter zou hebben kunnen toonen, dan door gebruik te maken van een tweede gelegenheid tot debat. Voorts wat betreft onze nachtrust, zou die nu werkelijk zoo enorm geschaad worden door de vergadering bijv. tot half twee te laten duren? Men kan dan toch van af twee uur desnoods tot half negen slapen en toch nog op 't eerste college zijn. Dat is toch voor een enkele maal zoo erg niet, bovendien als men bedenkt, dat 6½ uur slapen in de praktijk voldoende blijkt te zijn, hoewel 't mogelijk is, dat langer slapen gezonder is. (Het bestuur zou hieromtrent misschien op kosten van Debating medisch advies in kunnen winnen.)

Daar de inleider zulks niet wenschte, werden de stellingen niet in stemming gebracht. Hoewel we misschien in 't algemeen weinig waarde kunnen hechten aan den uitslag van zulk een stemming, is zij toch wel aardig om de heerschende meening der menschen, die in 't betrokken onderwerp belang stellen, te leeren kennen; verder zal wel niemand er eenige betekenis aan toekennen. De wensch van den inleider moest in dezen natuurlijk geëerbiedigd worden.

Wel vreemd was het, dat er niet meer collegianten van prof. Bolland ter vergadering waren. Waarom ook niet eens geluisterd naar een tegenstander van Hegel?

Velen, die nu ongeveer 2½ jaar een college over de Hegelsche wijsbegeerte gevolgd hebben, hadden door met gloed te komen getuigen van de grootheid van Hegel's geest niet weinig kunnen bijdragen tot de belangwekkendheid van dezen avond.

W. S. J. BES.

Naschrift.

Opvallend weinig eerste jaars waren aanwezig. De meesten denken natuurlijk, (zooals 't velen van ons ouderen ook gegaan is), we hebben al zoo véél te betalen in ons eerste jaar en zullen wel eens lid worden, als er een onderwerp aan de orde is, waarin we belangstellen. Eerste jaars, die redeneering deugt niet! Uwe belangstelling wordt wel gewekt als Gij komt luisteren, en Gij kunt er een schat van ontwikkeling opdoen, juist omdat uw hart warm gaat kloppen voor dingen, die vroeger misschien langs uwe koude kleeren afgeden.

(De contributie (f 1,— per jaar) kan natuurlijk voor niemand een beletsel zijn.)

Ik heb zelf spijt gehad, dat ik niet dadelijk in mijn eerste jaar lid ben geworden. Wie zich aan een ander spiegelt, enz.

Leest de „Geschiedenis van het Delftsch Studentencorps” en ziet, wat Debating te beteekenen gehad heeft en nog heeft en de belangstelling, die zij ook van hooggeleerde zijde steeds mocht ondervinden. Eerste jaars, zorgt dat zulks ook in de toekomst zoo blijft!

Moge ook 't goede voorbeeld van de weinige eerste jaars, die wél ter vergadering waren, bij volgende gelegenheden navolging vinden.

Komt voortaan in grooten getale op!

B.

Debatteeren.

Bij zijn afscheidsrede als President van den Senaat sprak ons de heer Korthals Altes over het afnemen van belangstelling in het vereenigingsleven, hoofdzakelijk door niet uiteten der gedachten onder elkaar en in ruimeren kring. En dit is waar, er zwerven onder ons idealen en toekomstplannen, verbeteringen van dit en dat, waard om gehoord en verspreid te worden, en er is stof genoeg om van gedachten te wisselen. Hoe kunnen wij dat tegenwoordig? Zorgt hiervoor de groote Debating-Club. Mijns inziens maar gedeeltelijk. Zij is te deftig, de onderwerpen meest vrij zwaar, en te ver af gegrepen, en hier verdedigen geen studenten.

Beter en gezelliger voldoen de gezelschappen, vooral waar zooals in Frisia, Merwe en Zelandia jong en oud te zamen zijn, en een ruime mate van gezelligheid heerscht. Ongelukkig genoeg wordt hier dikwijls niet voorgedragen of stellingen verdedigd.

Een goede stap heeft Zelandia gedaan, door in een harer jongste vergaderingen te besluiten weer het dispuut in eere te herstellen, en dat zegt wat voor Zeeuwen, die van huis uit met een zware tong zijn belast, meest niet bijzonder spraakzaam zijn.

Het beste was een groote, nieuwe Debating op te richten, vol jonge krachten, die zelf verdedigers kiezen, en zoo meer onderwerpen kunnen behandeld worden in aller gezichtskring, en voor ons, corpsleden van meer belang. Niet alleen was dit voor velen van belang, om aldus zich in het spreken te oefenen, maar ook het vereenigingsleven zou zich ontwikkelen, men zou elkaar beter leeren kennen en waardeeren, het Corpsleven, het zich allen te zamen voelen, zooals in den goeden, ouden tijd of in dagen van gevaar, zou veel hechter worden.

DE BR.

Inaugureele Rede van Prof. Versluys.

In deze rede zijn me enkele punten opgevallen, die me de moeite waard schijnen, om onder de aandacht te brengen.

Prof. Versluys doet zich in zijne rede kennen als een volbloed wiskundige, opgaand in zijne wetenschap en haar verheerlijkend, als vrijwel de onmisbare hulp in alle weten-

schappen, meer dan dat: de sleutel en de sluitsteen van al het goede.

Richten wij onzen blik naar de techniek, en gaan wij na, welke rol de wiskunde speelt in de opleiding voor ingenieur, dan zal het ieder opvallen, dat vooral in de twee eerste studiejaren een overheersende beteekenis wordt gehecht aan de wiskunde.

Velen onzer hebben zich wel eens afgevraagd, of, met name de exameneischen voor wiskunde niet wat sterk worden opgedreven, en of men niet eenigszins de beteekenis der wiskunde voor de techniek overschat. Voor den ingenieur is het ééne noodige toch, dat hij zoover in de wiskunde gevorderd is, dat hij de toegepaste statica, dynamica en hydraulica niet alleen kan beoefenen, doch ook uitbreiden en toepassen. Nu is de vraag: is daartoe wel alles noodig, wat geëischt wordt voor het wiskundig gedeelte van het prop. examen? Ik geloof het niet. Naar mijne ervaring kan men het cand. examen in de mechanica's met goed gevolg afleggen, terwijl men ongeveer 50% van de voor het prop. examen vereischte wiskunde is vergeten. Prof. Versluys kent voorbeelden van technici, die theoretici verweten, dat de practijk hunne verklaringen logenstrafte, en uit dan het vermoeden, dat die theoretici wel eens ingenieurs konden geweest zijn. Ik voor mij geloof, dat juist resultaten, verkregen door zuiver wiskundig getheoretiseer, zonder rekening te houden met de onvolkomenheden en grillige eigenschappen der materialen, waarop de theorie wordt toegepast, in de practijk het meeste aanleiding zullen geven tot teleurstellingen. Voor den ingenieur is m.i. naast de wiskunde de empirie eene minstens even milde hulpbron. Een nauwgezet uitgevoerd model van de Kuilenburgerbrug, of eene excursie daarheen geeft den meesten heel wat meer

inzicht in brugconstructie dan een stapel teekeningen, projecties, doorsneden en berekeningen ervan.

Nu spreekt wel vanzelf, dat beide hulpbronnen moeten samenvloeien tot een krachtigen stroom, wil de opleiding wetenschappelijk genoemd worden.

Maar zou de harmonie en het normale verloop van den stroom niet geschaad worden, door bovenmatigen toevoer van de eene hulpbron, terwijl de tweede vrijwel uitdroogt? M. a. w. zou te veel theoretische wiskunde, vooral in de eerste studiejaren, geen nadeeligen invloed kunnen uitoefenen op den practischen zin en het constructief oog van den a. s. ingenieur? Ja, zelfs zou het hem niet voorgoed onbruikbaar kunnen maken voor zijn eigenlijk doel? (zie het groot aantal leeraars in de wiskunde, welke hun recht van doceeren ontleenen aan een ingenieurs-diploma).

Nog moet mij een protest van 't hart, n.l. tegen de meening van Prof. Versluys, dat de techniek eene hulpwetenschap zou zijn. Hij haalt het voorbeeld aan van een machine-constructeur, wiens machine desnoods een boekdrukker tot hulp kan zijn. Volkomen waar, maar is het inpolderen van de Zuiderzee, het verbinden van Oceanen en Werelddeelen (Panamakanaal) het vruchtbaar maken van dorre woestijnen door bevoeiing, het ontginnen der schatten der aarde enz. soms ook te rangschikken onder het idee hulpwetenschap? Alles is betrekkelijk en niets is geheel waar, doch er zijn grenzen. Dit zijn de gedachten, die bij me opkwamen bij het lezen van het verslag der inaugureele Rede van Prof. Versluys in het S. W.

H. DE I.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

Ondergeteekende **beveelt zich aan** voor het
Copiëeren van Dictaten
 over Wiskunde en Toegep. Wiskunde.
 J. G. VAN DEN BOSSCHE,
Oud-Officier der Artillerie.
 Copernicusstraat 91, DEN HAAG.

CHARLES ABRAAS.

PHOTOGRAAF D. S. C.

OUDE DELFT 145

TELEPHOON No. 295.

ATELIER EERSTE RANG.

ONDERSCHEIDINGEN:

s-GRAVENHAGE 1904.

's-GRAVENHAGE 1906.

GENUA - - - 1905.

DRESDEN - - - 1906.

Biljarts „t Is-Me-Edso”,

overtreffen ieder ander fabrikaat.

Te bespelen Stations-Koffiehuis.

KRUIF.

EGLISE WALLONNE.

Service tous les dimanches à 10 heures et demie.

HALTERS.

Ontvangen: HALTERS van 10, 8, 7,
5, 4 en 3 K. G.

„Sandow's” en Dumb-Bells.

JOH. C. VAN DER VELDEN Jr.,
Binnenwatersloot.

Maison „HAAS”,

CUISINIER,

34 -:- KOORNMARKT -:- 34.

Door de steeds grootere aanvraag van **dagelijksche Diners** in diverse prijzen, heb ik met mijne **leveranciers** een **contract** gesloten, waardoor ik in staat ben **Diners** uit te zenden van af **50 cents** bij abonnement van **20 bons**. Ook **Diners** van 60 cents bij abonnement van **20 bons**. **Diners** van **80 cents** worden bij abonnement van **20 bons** geleverd tegen **70 cents**.

N.B. De bons zijn 30 dagen geldig en niet persoonlijk.

SPECIALE Inrichting tot **UITZENDING** van dagelijksche **DINERS**.

Hotel „CENTRAL”. - Café-Restaurant.

PLATS DU JOUR 12—2.

DINERS 5—7.

Ruime, frissche Logeerkamers. Koude en warme baden met douche.

Aanbevelend,

G. M. VAN DE SEIJP, Wijnhaven 7.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 31 JANUARI 1907. No. 16.

Na-groenen.

Vrijdagavond was ik getuige van eene indrukwekkende plechtigheid, het inaugureeren van 3 na-groenen.

Reeds tweemaal had een gerokt senator zich op de galerij der middenzaal vertoond en geroepen: „Frits, tel eens hoeveel eerste-jaars er al zijn”. De eerste maal toen het antwoord luidde: „D'r zijn er acht mijnheer” trok de senaat zich mismoedig terug. Na een kwartiertje verscheen hij weer. „D'r zijn er nu al negen meneer” riep Frits verheugd. Zichtbare verheldering op het gelaat des senaats. Nu kon de zaak beginnen.

Bij het benedenkomen onder de tonen van 3 muzikanten, wachtten den senatoren twee meevallertjes. Het aantal eerste-jaars was na het uitgaan van de Debating-vergadering tot dertien geklommen en het eerste-jaars bestuur ontbrak nog maar voor de helft.

En zoo werden dan de 3 pas geïnaugureerden door eene enthousiaste menigte van dertien eerste-jaars begroet en in hun midden welkom geheeten. Een geestdriftig Io Vivat dat de woorden van den senaatsvoorzitter bekroonde, dreigde na de eerste regel uit te gaan als de bekende nachtverlichting; maar ook op dit geval was schijnbaar gerekend; tenminste op de galerij hadden drie honorair-senatoren-voorzangers post gevat, die op lofwaardige wijze zorgden dat de twee coupletten netjes achter elkaar voorbij sukkelden.

Geen wonder dan ook dat van de drie nieuwelingen er twee binnen de tien minuten waren uitgeknepen. Niets toch werkt zoo aanstekelijk als jeugdige geestdrift.

Nadat echter de eerste indruk van het plechtige moment wat was uitgewischt deed zich bij mij en vele der andere aanwezigen de vraag voor of het geen aanbeveling zou verdienen het nagroenen af te schaffen, in elk geval tot hooge uitzonderingen te beperken. En dit vooral met het oog op de slachtoffers zelf, die niemand kennende, zoomin eerste-jaars als ouderen, veel kans loopen niet in de samenleving te worden opgenomen, en in elk geval zeer lastig een club krijgen.

Doch er is nog eene opmerking die naar aanleiding van deze na-inauguratie door velen is gemaakt. Een der nieuwe eerste-jaars namelijk heeft slechts vier dagen groen geloopt van zijn toch reeds zoo korte officieele groentijd. Toch is hij geïnaugureerd, en ik begrijp niet hoe dit is te verdedigen. Beschouwt men den groentijd alleen als eene aanschakeling van onaangenaamheden, waarom dezen groen hecht dan zooveel voor te geven op zijne jaargenooten? En men waarde aan het nut der groentijd, is het dan wel te verantwoorden om hem te dwingen zich te spenen van $\frac{5}{6}$ van de normale quantiteit groentijdsnut?

MEYBOOM JR.

De lustrumviering van „Vrije Studie”.

Onder berichten en mededeelingen komt een aankondiging voor van een algemeene vergadering van „Vrije Studie”, teneinde de goedkeuring der leden te verkrijgen voor de voorbereidende maatregelen, door het bestuur voor de aanstaande lustrumviering getroffen en om ook de finantiële zijde onder de oogen te zien.

Het bestuur mocht voor dit feest de medewerking verkrijgen van mevrouw Giza Ritschl, de Hongaarsche, die uit liefde voor onze taal, in dit haar vreemde land blijft. Zij doet ons ook een andere schoonheid onzer taal kennen, dan die ons gemeenzaam was en spreekt zoo heel eenvoudig weg over al die vele dingen die in ons allen omgaan, met hier en daar iets dat ons aanvankelijk vreemd is, maar daarna wanneer we het meevoelen, te groote winst is.

Het eereid van „Vrije Studie” Professor Mr. B. H. Pekelharing was zoo goed ons toe te zeggen in een korte toespraak te herinneren aan wat Vrije Studie was en is. Na afloop der lezing van mevrouw Ritschl zal de muziek van Racz Rudi komen en in de groote concertzaal gelegenheid tot dansen gegeven worden, doch vooral ook gelegenheid tot gezellig praten.

Het bestuur wilde gaarne zelf de zorg van de geheele inrichting zooveel mogelijk op zich nemen, om het feest onder zoo goed mogelijke auspiciën een aanvang te doen nemen.

Dus hopen wij dat zooveel mogelijk leden van „Vrije Studie” op de algemeene vergadering van 1 Februari des middags te vier uur in zaal 4 der T. H. zullen aanwezig zijn, want niet alleen door het bestuur kan een dergelijk feest naar behooren worden voorbereid, het moet daartoe achter zich voelen een zekere geestdrift voor een feest, het moet op de medewerking der leden kunnen rekenen.

Oproep om steun voor de stakende jute-arbeiders te Rijssen.

Ondergeteekenden wekken alle Delftsche studenten op, naar hun beste kracht ruimen finantiëelen steun te verleen aan de stakende jute-werkers te Rijssen. Zij achten het onloochenbaar dat in dezen strijd, die door de hooghartige weigering der patroons om verder te onderhandelen tot zijn bitter einde moet worden uitgevochten, het recht is aan de zijde der arbeiders.

Bijdragen kunnen worden toegezegd, ter hand gesteld of gezonden aan die ondergeteekenden wier adres is opgegeven; wekelijks zal in dit blad een verantwoording worden gepubliceerd.

J. B. H. COENEN,	Oude Delft 12a.
C. v. D. HOEVEN.	
H. T. KARSTEN,	L. v. Overvest 144.
Mej. A. G. VAN MANEN,	Verversdijk 61.
H. A. D. NELEMANS.	
H. MACLAINE PONT,	Kolk 3.
J. A. SCHOUTEN,	Phoenixstraat 15.
C. M. SIMONSZ,	Binnenwatersloot 27.

ONTVANGEN:

G. f 12,50; W. M. C. f 2,50; F. G. f 2,50; M. G. M. f 5,—;
J. A. S. f 3,—; S. f 2,50; De P. f 1,—; Ph. f 1,—; v. d. L.
f 1,—; M. P. f 5,—; G. W. f 2,50; H. K. f 15,—; J. V. f 1,—;
C. S. f 1,—; J. M. f 1,—; L. f 1,—.
Te zamen f 57,50.

De staking te Rijssen.

MEN WORDT DRINGEND VERZOCHT DIT STUK
WEL TE LEZEN.

Na het conscientieuze en overtuigende exposé van den toestand te Rijssen, dat Karsten ons in 't vorige Weekblad gegeven heeft, schijnt het overbodig er nog meer over te schrijven, ware het niet dat verschillende omstandigheden het gewenscht maken nógmaals de aandacht daarop te vestigen en nógmaals en met den meesten aandrang een beroep te doen op alle studenten en alle ingezetenen van Delft om de stakende arbeiders te Rijssen zoo krachtig finantiëel te steunen als in hun vermogen is.

Eén van deze omstandigheden is deze: Wij studenten leven hier zoo knusjes, als in een klein op-zich-zelfstaand wereldje, bij elkaar; we hebben onze gemeenschappelijke, gelijksoortige studie, met zijn belangen en belangetjes, onze kroeg, onze ook overeenkomstige en vrijwel parallel-loopende ontwikkelingslijnen; en al heeft dit ook veel aangenaams, 't brengt ook een groot gevaar met zich: versuffen in 't kleine milieu, eenzijdigheid en vervreemd raken, onwetend blijven of worden van de groote maatschappij om ons, waarin ons „studenten-maatschappijtje” maar een nietigheidje is, waarin zich conflicten en verschijnselen voordoen honderdmaal belangrijker dan de futiliteiten waarvoor wij ons plegen warm te maken, waarin geleden en gestreden wordt zoo nuchter en bar, dat onze eigen aller-individueelste verdrietigheden er slappe luxe-productjes bij schijnen.

Dit kweekt zelf-vertroeteling, verfijning van het eigen gevoelsleven en hardheid naar buiten, — voor anderen.

Of zoo al geen hardheid dan toch ongevoeligheid, onverschilligheid.

En deze — ik zal 't nu maar zoo zacht mogelijk qualificeeren — onverschilligheid zal, vrees ik, oorzaak geweest zijn, dat velen aan dat artikel over het Rijssensche conflict niet de noodige aandacht besteed hebben, ja 't misschien wel ongelezen ter zijde hebben gelegd.

Aan dezen wil ik als mijn volste overtuiging zeggen, dat een dergelijke onverschilligheid niet alleen niet goed, maar hoogst onverantwoordelijk, zoo niet erger, is.

't Gaat hier niet om de oplossing van eenig economisch probleem, — of de productiemiddelen al of niet gesocialiseerd moeten worden, of de klassenstrijd uitgestreden dan wel getemperd moet worden, of om welk ander belangrijk, maar ingewikkeld vraagstuk!

't Geldt hier de gezondheid van een heele dorpsbevolking van ruim 5000 zielen, de vraag of die steeds verder zullen moeten wegwijnen, wegteren door tuberculose en armoede; of, dat een eerste, kleine lotsverbetering hun levenslijn kan doen stijgen, hun een weg kan openen naar wat meer gezondheid, wat meer levensvreugd, meer ontwikkeling en beschaving.

Daar kan en mag toch niemand ongevoelig voor blijven!

Dit zou gelijk staan met 5000 menschen met hun nakomelingen aan de diepste ellende en een hopelooze toekomst over te laten, zonder zich de geringste opoffering te getroosten om ze te helpen. Even erg als schouderophalend door te loopen wanneer een medemensch bezig is te verdrinken.

En wanneer iemand, in dit geval m. i. wat al te conscientieus, hierop zegt: ja, maar, je kunt dat nu wel allemaal zeggen, maar ik weet niet of 't waar is, ik ben nog niet véél-véélzijdig genoeg ingelicht, heb de kwestie niet „bestudeerd”; — dan antwoord ik: goed, maar dan rust ook allereerst de plicht op je, je zoo goed als 't gaat op de hoogte te stellen; — om mee te beginnen 't artikel in 't vorige S. W. te lezen, dat cijfers noemt, die niet weersproken zijn.

* * *

Vreemde tegenwerpingen heb ik hooren aanvoeren.

Eén daarvan wil ik even noemen en trachten te weerleggen, omdat ik vermoed dat meerderen haar maken zullen.

Zooals men weet is een oplossing van het hangende geschil in laatste instantie gestuit op de weigering der heeren Ter Horst om aan een bemiddelingscommissie inzage te geven van hunne boeken, om daardoor hun bewering te staven, dat de concurrentie 't hun onmogelijk maakt loonsverhoging toe te staan.

Dit heb ik hooren verdedigen door de stelling te verkondigen: „dat 't heel logisch en flink is aan willekeurige personen verantwoording te weigeren; dat ieder baas in zijn eigen zaak is en een ander daar niets mee te maken heeft.”

FEUILLETON.

Het Noodlot van het geslacht Brummelman.

(Naar het Duitsch van RUDOLF PRESBER.)

(Vervolg en slot).

Als eerste teeken van leven kwam — een prentkaart uit Neuenburg, die grootvader mee onderteekend had.

„Nu is alles uit!” zei Anton. „De goede oude heer onderteekend Ansichtkaarten. Ja, ja, de ouderdom doet de hartstochten luiden.” En zich een citaat herinnerend, dat hij jaren geleden — Berthold zat in de vierde klasse — uit een taalboek, als kostelijke parel aan het slot van een Duitsch opstel, gevischt had, voegde hij er aan toe: „Wat zegt Goethe dat toch mooi: Wat men zich in de jeugd wenscht, daarvan heeft men in den ouderdom overvloed”.

Annemarie glimlachte: „Papa heeft toch nooit in zijn jeugd prentbriefkaarten gewenscht”.

„Neen, maar — —”. Hij voelde zelf, dat hij te onpas geciteerd had en trachtte achter een schalksch lachje een diepen zin te verbergen. „Nu, lees eens!” drong Annemarie aan. En hij probeerde te lezen, wat er verder nog op de merkwaardige briefkaart stond. Maar behalve de woorden „koude eend” kon hij niets uitbrengen.

„Koude eend —” dacht Annemarie, wat mag dat be-

In de eerste plaats is hier tegen aan te voeren, dat deze „willekeurige personen” hun bemiddeling pas hebben aangeboden, nadat de fabrikanten alle verdere onderhandeling met hun arbeiders, — toch zeker geen willekeurige, integendeel maar al te zeer in 't geschil betrokken personen —, geweigerd hebben.

Maar ook wanneer men deze bedenking voorbij ziet, zal men bij eenigszins ruime beschouwing moeten toegeven, dat zoo'n stelling als de bovengenoemde nooit van absolute geldigheid kan zijn, dat 't wel degelijk van de omstandigheden, van de beteekenis van de daarbij betrokken quaestie afhangt of ze in een bepaald geval den doorslag mag geven, en als grondslag voor een te volgen gedragslijn mag gelden.

Zeker, er zijn ook omstandigheden denkbaar, dat een onafhankelijk, zelfbewust, bijna koppig optreden, aangenaam en verblijvend kan aandoen; in een milieu van intrigue en kruiperij kan de handelwijze van een enkeling, die zijn gevoel van eigenwaarde hoog houdt en de publieke opinie en alle inmenging van anderen trotseert, goed en prijzenswaardig zijn. Hier is de toestand echter juist anders; hier zijn de betrokken belangen van véél hoogere beteekenis; hier wordt aan dat prachtig principe(?) van eigengerechtigheid de gezondheid en 't geluk van velen opgeofferd.

Want om dat onderzoek naar den stand van het bedrijf gaat 't voorloopig. Wie het vorige stuk over deze kwestie gelezen heeft, zal moeten erkennen dat die onmachtverklaring om meer loon te betalen zéér ongeloofwaardig schijnt. En de veronderstelling is dan ook niet te gewaagd, dat het bewustzijn door 't onderzoek der boeken in 't ongelijk gesteld te worden, het werkelijke, domineerende motief der Ter Horsten was.

Zóólang, — tot dit punt tot klaarheid is gebracht, moeten de arbeiders althans in staat worden gesteld den strijd vol te houden.

Blijkt dan, dat de Rijssensche industrie inderdaad zwak staat op de internationale markt, dan treedt de zaak in een nieuw stadium, dan zal hoogstwaarschijnlijk blijken, dat bij de verouderde productie-methode, die — zooals de anti-revolutionaire fabrikant Hovy erkende — daar nog wordt toegepast, reeds geruimen tijd slechts door een verijnd uitzuigings-systeem van de arbeiders de concurrentie kon worden volgehouden.

En dan zal — dunkt me — niemand het een immoreele eisch vinden, dat van fabrikanten, die een inkomen van een paar ton 's jaars hebben, gevegd wordt, dat ze de inrichting en productiewijze hunner fabrieken op modern standpunt, in overeenstemming met de nieuwere techniek brengen, wanneer hun arbeiders, daardoor een ietwat meer menschaardig bestaan krijgen kunnen.

* * *

teekenen! Anton Brummelman wist het niet. Een poos lang hoorde men niets verder. Noch van den jubilaris, noch van den afgezant.

Daar kwam plotseling een brief, werkelijk, een lange zelfs van Berthold. „Hoe lief van hem!” prees hem zijn moeder.

Anton Brummelman vond het niet in den haak. „Hij wil geld hebben?” taveerde hij. En hij las. „Lieve ouders! U zult U verwonderd hebben... ouders verwonderen zich altijd. Maar dat zal wel weer overgaan”.

„Een beetje verlegen, nietwaar?” meende Anton Brummelman en zag over zijn bril heen naar Annemarie toen las hij verder:

„Soms geloof ik, dat ik U zorgen veroorzaakt heb. Voor alles U, beste Vader. Nu, U heeft geen zaak, nietwaar? En iets moet een mensch toch hebben. Zoo hadt U mij”.

„Maar dat is een epistel, alsof hij gehangen moest worden”, vond vader. Maar moeder zei hem, verder te lezen. „Met de studies — laten we het daar nu over eens zijn — ging het totaal niet. Daar zullen we het nog wel ereis over hebben...”

„Nu?” vroeg Annemarie.

Maar Anton Brummelman hoorde het niet eens meer en las verder:

„Ik stam uit een koopmansfamilie. Ik weet weliswaar niet, wat voor zaak U eigenlijk had, Vader, maar het was een zaak, is 't niet? Nu, ik geloof, ik voor mij, ik zou ook meer voor koopman deugen. En zoo zal het dan ook gaan. Want, om kort te gaan, ik ben verloofd.”

't Zij nogmaals gezegd: dit geldt géén partijkiezen in een economisch conflict, — het is hier een kwestie van zuivere humaniteit, van medevoelen voor en steunen van medemenschen.

Tot verdere staving hiervan wil ik nog aanhalen, wat de ex-minister Dr. A. Kuyper, die toch niet van „socialistische doordraverijen” verdacht zal worden, over den toestand schreef:

„Het oproepen van het publiek om geldelijken steun aan „stakende werklieden te verleenen, acht ik, zonder voorafgaand onderzoek, niet geoorloofd.

„Maar voor de staking te Rijssen acht ik zulk een oproeping niet alleen geoorloofd, maar zelfs plichtmatig.

„Er heerscht te Rijssen een arbeidersellende zonder wedergade.

„Leden der Eerste en Tweede Kamer zijn er heen geweest, om ter plaatse den toestand op te nemen en zoo mogelijk een schikking tot stand te brengen.

„Maar niets heeft mogen baten.

„De fabrikant gunt zich zelfs de moeite niet, om aan te toonen, dat geen eenigszins beteekenende loonsverbetering mogelijk is. Bij zulk een stand van zaken nu, hebben deze in jammerlijke ellende verkeerende werklieden, er recht op, dat wie maar even kan hun een hart onder den riem steekt.”

* * *

Wanneer dit blad verschijnt, is het de eerste van de maand en vertoonen de kassen der resp. lezers dus hun gunstigst aspect.

Komaan, wees dan eens goed, wees eens royaal! Zeg niet: ik kan niets missen; bij de trap van betrekkelijke luxe, waarop wij leven, is die bewering toch werkelijk onhoudbaar. Ga dan eens één keer minder naar een concert, een comédie of een opera, en gij hebt uw bijdrage aan een rechtvaardige en goede zaak overgespaard.

Schrijver dezes en de andere ondertekenaars van den oproep tot steun wenschen niets liever dan bestormd te worden door belangstellenden, die helpen willen en op de kroeg zal een lijst tot intekening gedeponerd worden.

Er is nog zoo bitter weinig ingekomen!

Dat moet veranderen! En dat zal 'took, als het ten minste waar is, dat de jeugd zich door enthousiasme en warm medevoelen kenmerkt.

J. B. H. COENEN.

Een overdekt Zwembassin te Delft.

Den laatsten tijd zijn in allerlei studentenkringen stemmen opgegaan, om uiting te geven aan den alleszins gemotiveerden wensch, om in Delft eene overdekte en kunstmatig op temperatuur gehouden zwem- en badinrichting te hebben.

Het echtpaar Brummelman zag elkaar aan, stom van verbazing, geen van beiden bracht een woord uit.

Toen greep de moeder vastbesloten den brief en — nu las zij hem uit; las in een tempo, waarin alleen maar een vrouw lezen kan, die het grootste nieuwtje, dat haar ooit is overkomen, op 't spoor is.

„Ik heb het liefste, aantrekkelijkste, betooverendste meisje van de wereld leeren kennen... Door grootvader. Die gaat met de ouders om. Hij zegt dat U ze ook kent en lacht altijd alsof hij meer weet. Overigens heeft hij het altijd nog aan den stok met prentbriefkaarten...”

De duivel hale zijn prentbriefkaarten! Wat is dat voor een meisje? „De ouders hebben een zaak. Een mooie zaak. N.B. Ze is eenig kind — is dat niet prachtig! Mieke Hinzelman. U moet U haar zoo voorstellen...”

Anton Brummelman zat stokstijf. „Hinzelman, toch niet onze...?” De blik der moeder wijlde aan den voet van den brief. „De zaak, beminde ouders, is wel een beetje vreemdsoortig. Lieve God, alles kan niet poëzie zijn hier op aard, niet waar? Er zijn ook dingen, die... Maar de oude heer Hinzelman — voor de rest een kranige kerel; bijna een man, als mijn oude heer — die meent: zaken zijn zaken. Ik heb met hem gesproken. Hij is erg in zijn schik. Zijn zegen heb ik al. Eenige voorwaarde is, dat ik naderhand de zaak moet overnemen...”

Annemarie liet den brief vallen. Ze zag Anton Brummelman aan, die, berustend, in zijn zetel zat.

Velen zullen lachen om het denkbeeld en het een vromen wensch noemen — van die zwartgalligen moeten we het niet hebben; en ik zal trachten, in dit stukje aan te toonen, dat de inrichting niet alleen levensvatbaar, maar ook rendabel kan zijn. Over de wenschelijkheid kan, geloof ik, gezwegen worden: ieder ziet in, dat sport, reinheid en ideale lichaamsvoeding (zwemmen is volgens sommige medici de meest ideale lichaamsvoeding), nuttige en wenschelijke dingen zijn, afgezien van het feit, dat de algemeene volksgezondheid van Delft er door verbeterd kan worden. Thans echter de levensvatbaarheid:

Ik begin, met te constateeren, dat in ons land, zoover ik weet, Amsterdam, Rotterdam en Den Haag eene dergelijke inrichting bezitten, die daar dus blijkbaar bestaan kan.

Gaan we nu na, of Delft in ongunstiger positie verkeert, dan genoemde steden, dan valt direct het veel kleiner zielen-tal in 't oog. Echter moet dit bezwaar niet overschat worden, daar ééne enkele inrichting in eene groote stad daar eenigszins in verzinkt, (velen zullen haar bestaan niet eens kennen) terwijl eene dergelijke inrichting in eene stad als Delft natuurlijk algemeen bekend zou worden onder de inwoners. Overigens biedt Delft daartegenover groote voordeelen aan:

1°. wordt de quantiteit grootendeels vergoed door de kwaliteit; immers waar we m.i. mogen aannemen, dat de jeugd het meest van de inrichting zal gebruik maken, bezit Delft ruim 1100 studenten, eene H. B. S., gymnasium, de overige onderwijsinrichtingen, een garnizoen etc., om niet te spreken van de vele fabrieken, welke arbeiders ook een goed contingent kunnen leveren.

2°. Waar een Amsterdamer 's zomers Zandvoort of de zweminrichtingen in 't Y zal prefereeren boven de overdekte inrichting, evenzoo de Hagenaar Scheveningen, en de Rotterdammer de zweminrichtingen in de Maas, zoodat de daar bestaande overdekte inrichtingen het waarschijnlijk van den winter moeten hebben, daar zal eene overdekte inrichting te Delft, het geheele jaar door blijven trekken, getuige de animo, waarmede 's zomers de Delftsche jeugd rond durft plassen in de door stads- en fabrieksafval bezwangerde wateren van Schieland's boezem (zweminrichting aan de Vest) en het groote getal studenten, dat 's winters tijd en kosten er voor over heeft, om in den Haag of Rotterdam van 't zwemmen te kunnen genieten.

Bovengenoemde twee voordeelen zijn m.i. niet gering te schatten en het overdenken en onderzoeken waard.

Eene, allicht direct op te richten Delftsche Studenten-Waterpoloclub of Zwemclub zou voor afwisseling kunnen zorgen door goedverzorgde matches, wedstrijden, pantomimes en anderszins.

Heeft, oppervlakkig beoordeeld, het idee de sympathie der Gemeente, dan dient onderzocht, hoe te geraken tot eene meer op cijfers gegronde verwachting, van welslagen, om daarna tot uitvoering van het denkbeeld over te gaan.

„Heb je het gehoord, Vader!” Hij knikte.

Maar de trouwe levensgezellin scheen aan te nemen, dat hij het wel gehoord, maar niet begrepen had. Ze legde haar hand op zijn schouder en schudde hem liefderijk door elkaar, als wilde ze hem uit een dutje tot de werkelijkheid brengen „Anton... de zaak... onze zaak...”

De trekken van den versteende leefden op. Hij loosde een diepe zucht. Toen sprak zijn mond woorden, toonloos, werktuiglijk, als aan een uurwerk gehoorzaamend en zonder dat hij wist wat hij zei:

„Moeder, daarvoor ben ik verhuisd, daarvoor heb ik Latijn geleerd en de Punische oorlogen en heb ik kegelsneden berekend, alleen om...”

„Ga, mijn vriend!” De moeder legde haar om zijn hals. „Wanneer hij toch zooveel van haar houdt!” Maar Anton Brummelman dacht op dat oogenblik niet aan zijn zoon. Hij zag met zijn geestesoog den vader, zijn vader vol trots een krant openvouwen. Een advertentie, die een heele bladzij besloeg: „Het oordeel van specialiteiten op 't gebied van hygiëne, professoren, kunstenaars over Anton Brummelman's wereldberoemde...”

„Wij moeten hem telegafeeren,” maande zijn vrouw hem aan. „Ja, ja”. Anton Brummelman vermande zich. „Ik zal een — gelukwensch opstellen. Geef me een stukje porcelein, ik meen papier”.

En Anton Brummelman zond aan het adres van zijn oude zaak aan zijn bijna afgestudeerden zoon zijn vaderlijken zegen.

Technisch is het denkbeeld, geloof ik, zeer wel uitvoerbaar: de watervoorziening kan geschieden uit het grondwater door eigen geslagen putten, of uit daartoe gezuiverd boezemwater; de constructie heeft een keurig voorbeeld in de zeer moderne inrichting te Rotterdam: een bassin van gewapend beton en alles verder glad en hygiënisch met tegels afgewerkt. De hoofdzaak is echter de dubbeltjeskwestie. Ik kan me voorstellen, dat de zaak als volgt geregeld wordt:

De inrichting wordt beheerd door de Gemeente. Het benodigd kapitaal wordt gestort door de Gemeente, met bijdragen van het D. S. C., (op de wijze b.v. zooals het nieuwe gebouw van de Stads Doelen is tot stand gekomen), en van andere belanghebbende lichamen en personen, als werkgevers, arbeidersverenigingen etc. In ruil voor die bijdragen zouden dan de schenkers privilegiën kunnen verkrijgen in den vorm van het recht, om op bepaalde dagen der week en op bepaalde uren van den dag het bassin voor zich te kunnen reserveeren. (ik meen, dat b.v. het garnizoen in den Haag ook bepaalde uren tot zijn beschikking heeft, waarna het bassin altijd zorgvuldig wordt schoongemaakt).

De tegenwoordige gemeentelijke bad-inrichting op de Vest, die op zeer bescheiden schaal is opgezet, zou dan tevens eene meer in de behoefte voorzienende behuizing in de overdekte inrichting kunnen verkrijgen.

Doel van dit stukje is, om belangstelling voor het idee te winnen en, zoo mogelijk, den Senaat van het D. S. C. er toe te krijgen, het initiatief in dezen op zich te nemen. Daartoe zouden dan eerst een reusachtig aantal handteekeningen op te plaatsen lijsten, moeten getuigen van adhaesie en sympathie met het denkbeeld, om per slot van rekening op eene Corpsvergadering den Senaat van het D. S. C. te verzoeken, de noodige stappen te doen, die tot het doel zouden kunnen leiden. Naar ik hoor is men in Utrecht doende over dezelfde kwestie, en met succes, en zouden vele gegevens van daar ons ten nutte kunnen komen.

H. DE I.

Opmerkingen over de Week.

IJs is er weer eens geweest en zoo, dat de meeste schaatsenrijders hun hart weer eens hebben kunnen ophalen. Menschen met witte truien en korte broeken op de kroeg en weinig bezoek onder 't borreluur. Vrijdag een strijkje van 't Pimcomité dat uitblonk door roode jasjes en goed spel, en een aandachtig doch uiterst klein publiek had. 's Avonds een vrij slecht bezochte Debating-avond die zeker meer belangstelling verdiend had, waar de stellingen 't intiemste raakten van Delftsche Hegel uitspatters en daarna de inauguratie van vier candidaat-leden, waaronder een niet zeer jeugdig uitzienend persoon.

De p-commissaris sprak de menschen zéér hartelijk en kalm toe en na 't zingen van 't Corpslied was de kroeg weer in zijn gewone doen voor Vrijdagavond.

Enige tafels in de voorzaal waren zich aan 't te buiten gaan aan verschillende soorten drank als Heidsieck en bier, en kleine ruzietoontjes brachten eenige afleiding.

Zaterdagmorgen 10 uur voorbereidende wedstrijden voor de Interacademiale, die zoo druk bezocht werden door H.H. deelnemers, dat de wedstrijd maar uitgesteld werd tot Maandag en Maandag was 't ijs weer voorbij.

Vrijdagmiddag a.s. zal door een ledenvergadering de lustrumviering van Vrije Studie besproken worden.

In de „Groene” weekblad voor Nederland, las ik een beschouwing over de T. H. neerkomende op een overzicht van de werkzaamheden der C. C. en haar rapport.

Nu vallen mij een paar regels op.

De schrijver heeft het over de oprichting der C. C.

„Het „Corps” der Delftsche Studenten is nu officieel door hen zelf gequalificeerd als een zuivere gezelligheidsvereniging en de steeds sterker wordende tegenkanting welke het groenloopen in Delft van de nieuwaangekomenen ondervindt, wijst er op dat vrij spoedig traditioneele gebruiken door nieuwe zullen moeten worden vervangen.”

Lezers, nu vraag ik U! Ik weet niet uit welke hoek het heele stuk komt, maar ik heb er een ahnung van. De zin over 't groenloopen is prachtig, maar bijzonder onjuist, waar nooit over afschaffing van groentijd hier in Delft wordt gesproken, ledenvermindering niet voorgekomen is, en het Delftsche Corps 't eenigste is, dat de laatste jaren percentsgewijze in verhouding tot 't geheele aantal studeerenden, vooruit en zelfs sterk vooruit is gegaan, en we naderen wel

't tijdstip dat $\frac{3}{4}$ der ingeschrevenen lid van 't D. S. C. zijn. Neen, de groentjes komen nog in grooten getale en de meeste bezwaren tegen toetreden tot 't corps bestaan niet uit afkeer voor den groentijd, maar zijn meest zuiver finantieel.

Mijnheer W., als U nog eens iets in een veelgelezen weekblad zegt, als de Groene is, geef dan een niet te somber beeld van 't D. S. C. want dat verdient 't niet.

Een onverkwikkelijk tooneeltje.

Het is iets over twaalfen 's nachts, de laatste trein uit Rotterdam snort Delft binnen en ontlast zich van een troep haastig wegstappende menschen. Bijna achteraan den troep komt een plukje studenten over het perron naar het contrôlehekje toeslenteren, blijkbaar schaatsen gereden, lichtelijk „angeheitert”; de borrel valt er goed in met de kou. Bijna zijn allen door de contrôle gepasseerd, plotseling opschudding! Een stevig uitzienend student tracht zich los te rukken uit den greep van den controleerenden stationsbeambte, die hem beleefd doch zeer dringend verzoekt zijn kaartje af te geven en zich anders bij den chef te verantwoorden. Als antwoord: La me los! g. v. d., of ik sla er op! Het klompje menschen (vrienden en belangstellenden staan er schreeuwend en vermanend omheen) verplaatst zich al hortend en trekkend naar de Houttuinen. De beambte heeft den student nog steeds aan een mouw vast, doch loopt zoo nu en dan een opstopper op. Niettegenstaande alles, blijft hij zich meester, en blijft beleefd. Hulde aan dezen beambte, waarop de H. S. M. trotsch mag zijn, die onbaatzuchtig en belangenloos zijn plicht doet en zich plichtshalve blootstelt aan dergelijke behandeling. Eindelijk en ten laatste geeft de student zijn kaartje af, dat hij eenvoudig in zijn zak had en uit moppigheid niet wilde afgeven en de herrie is opgelost. Dergelijke studentengrappen komen m. i. niet te pas. Jeugd en alcohol kunnen niet alles excuseeren. Van welken aard de grap ook zij, men betrekke er niemand zoodanig in, dat het uitoefenen van zijn plicht hem bemoeilijkt wordt. Deze waarheid als een koe wordt door studenten maar al te veel genegeerd. Naar mijn idee kan de kwestie alleen zóó opgelost worden, dat de betrokken student den beambte, die zich zijn meerdere in beschaving toonde, zijne verontschuldiging aanbiedt, waarvoor het nooit te laat is.

H. DE I.

Het Rapport der Centrale Commissie.

Geheel eens met den Heer K. dat het S. W. de plaats moet zijn van wrijving van gedachten over studiebelangen, kan ik niet nalaten een paar opmerkingen te maken over het Rapport der C. C. in 't vorige S. W. opgenomen. Bij het lezen daarvan stuitte ik op een paar punten die m. i. ons bewaarschooltje niet zullen maken tot een Hooge School doch het tot een crèche moeten verlagen.

Het eerst viel me op het 2e punt:

De studie behoort zóó te zijn ingericht, dat een student van ruim middelmatigen aanleg haar zonder moeite doch met flink werken, kan volgen.

Dit strijdt dunkt me geheel met het doel waar toe die C. C. is ingesteld. Daardoor toch wordt men belet zich ook algemeen te ontwikkelen en iemand te worden die niet slechts iets van zijn vak af weet, doch ook den naam van gestudeerd mensch mag dragen.

Mijns inziens, en dit zeide ook de Heer Korthals Altes op een der Corpsvergaderingen, moet ons voor algemeene ontwikkeling tijd worden gelaten en daarom moet de studie met twee jaren worden verlengd. Daardoor zou aan een groot aantal bezwaren worden tegemoet gekomen. Dan zou het aantal colleges per dag kunnen worden verminderd, door elk jaar tentamen of examen af te nemen zou men den duur der examens, in verband met de vermindering van leerstof waarover ze liepen ook korter kunnen maken, waarop ook vrijstellingen bij tentamens behaald invloed zouden kunnen hebben.

Tengevolge van deze regeling zouden ook de studenten gedwongen worden geregelder te werken en niet zooals nu de leerstof van twee jaar in één er in te stampen. Bovendien zou het aantal studeerenden zeker verminderen waardoor er niet zooveel zouden behoeven te zakken, het officieele

(Zie vervolg Derde Blad.)

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 31 JANUARI 1907. No. 16.

rapport vermeldt dat toen de Professoren de examens met het oog op het te groote aanbod van ingenieurs-in-spé hadden verzwaaard.

Misschien zou dan ook de onhebbelijkheid van sommige studenten, waarvan 't verslag spreekt, verminderen.

Het vermeerderen der studie jaren en examens (tentamens) zou ook nauwkeuriger onderzoek der examinandi ten gevolge hebben en zou niet de Professor af behoeven te gaan op het meerder of minder bezoeken der teekenzalen en laboratoria wat, zooals op een andere plaats in dit blad is aangetoond, tot groote misstanden en belemmering van vrije studie aanleiding geeft en deze is het juist wat we hier noodig hebben.

Natuurlijk zal bovenstaande, als zijnde een persoonlijke opinie, eenige, wellicht vele, onoverkomelijke bezwaren opleveren. Dan hoop ik dat dit me spoedig onder het oog zal worden gebracht, dat er hierdoor een uitgebreide polemiek zal ontstaan, wat niet dan goeden invloed kan hebben op de ontwikkeling der „Technische Hoogeschool” en dat deze dan wordt een Hoogeschool in den waren zin des woords.

v. H.

Aan R. A. D.

In het vorige nummer van 't S. W. heeft Rad ons vergast op beschouwingen over teekenen, teekenassistentie, teekenzalen, etc. Nu zegt Rad bij voorbaat, geen ernstige critiek te willen leveren, en verder, dat hij waarschijnlijk de zaak overdreven voorstelt. Deze vooropstellingen doen aan de waarde van zijn causerie veel afbreuk en waarschuwen ons eigenlijk om er niet te veel waarde aan te hechten. Ondertusschen kan hij, wiens identiteit zich gemakkelijk laat raden, het niet nalaten éven een veeg te geven aan die „niet-corpsleden”, om nu de gewone benaming van dat soort menschen maar achterwege te laten.

Hiervan zegt hij ongeveer het volgende: „een aantal bouwkunde-teekeningen (moet afgemaakt worden) welke door niet-corpsleden zoodanig met verf en verven worden overgoten, om ze appreciabel te maken, dat een gewoon timmerman ze niet van een aquarel zou onderscheiden”. We zullen de vraag maar laten rusten, wat een gewoon timmerman uit des heeren Rad's teekeningen zou lezen, maar alleen hierop neerkomen, dat m. i. door Rad vrij goed gekozen is de benaming, waarmee hij o. a. zich zelf begiftigt, als hij spreekt over assistenten, die er zijn om de „jongens” te helpen. Althans vegen als die, welke Rad aan „niet-corpsleden” toedeelt, zijn alleen te beschouwen als jongenswerk.

EEN NIET-CORPSLID.

Droomgezicht

Het was een triestige dag. Loodzwaar hing de grauwe lucht omlaag, dreigend ieder oogenblik zich van haren waterlast te ontdoen. Op een afstand van ons was alles in een waas gehuld waarin het gewone leven voortging.

Niet zonder invloed is het weer op het gemoed van den mensch. In mij wekt het een gevoel van melancolie op, een verlangen naar iets anders, naar ander leven, naar ideaal geluk. Een zekere moedeloosheid werd ik gewaar. Maar neen, ik wilde niet vertoeven in de wereld der idealen, die toch onbestaanbaar is, nam een boek om mijn gedachten tot andere dingen te concentreeren, doch hoe het kwam weet ik niet, betgeen ik las doorleefde ik zelf, alles was werkelijkheid geworden en ik was de besproken persoon. Ik was in slaap gevallen en in mijn slaap droomde ik een droom. Ik bevond me in de vrije natuur, was vroolijk, uitgelaten. Zonder zorgen doolde ik rond, zonder doel, en toch was er iets waarnaar ik verlangde. Ik bewoog me onvermoeid verder in de volle kracht mijner jongheid, beziel met een opbruischende zuivere hartstocht, met een verlangen naar iets, wat wist ik eigenlijk zelf niet, doch het moest geluk zijn. Of ik een tehuis had weet ik ook niet, ik was aan niets gebonden, ik leefde als een vogel. Juichend, zingend dartelde ik rond als een veulen in de weide, zonder me te bekommeren om den tijd, als zou alles altijd zoo heerlijk jong en frisch blijven, als zou de zon

niet meer ondergaan. Heerlijk glansde de natuur in haar vollen zomerpracht, hoog stond aan den helderen blauwen hemel de zon, zwarte, scherpbelijde schaduwen werpend; een geur van bloemen vervulde de lucht en vanuit de boomen en struiken weerklonk het gezang der vogels, die ik liefhad om hun vrijheid. Wild door elkaar dansten hier en daar een zwerm muggen en overal was het gegons der bijen hoorbaar. Nu eens stond ik hier, dan zat ik weer daar, steeds in volle bewondering voor al dien pracht om me heen; overal wilde ik tegelijk zijn, want overal was het anders en overal meende ik beter te zijn dan waar ik was. Ik stond op een heuvel en mijn oog aanschouwde een prachtig vergezicht vol afwisseling en kleurschakeering, begrensd door een groot dicht bosch. Daarheen trok mijn hart, daarachter zou geluk, zou liefde zijn, daar moest een andere wereld zijn dacht ik en ik stormde den heuvel af in de richting waar ik het geluk vermoedde. Niemand ontmoette ik op mijn weg. Of er nog andere menschen waren weet ik niet. Ik dacht er zelfs niet aan ze te ontmoeten, want dan zou mijn vrijheid al beperkt zijn. Een vurig verlangen te kunnen zien wa' de wereld achter dat bosch voorstelde deed mijn schreden verhaasten. Vlug schoven mijn voeten voort door het hooge gras, bezaaid met duizende bloemen van allerlei kleuren. Nu eens een sprong over een heldere, kabbelende beek, dan ging het hoogte op hoogte af, aldoor verder in eene richting, tot ik eindelijk naderbij kwam en meer kon onderscheiden. Aangekomen op de plaats des verlangens, bevond ik me aan den zoom van een groot woud. Donker, stil, doodsche was het er in en een dicht tapijt van naalden bedekte den vochtigen bodem. Zigzags-gewijs bewoog ik me door de dicht op elkaar staande boomstammen door, die kaarsrecht waren en voorzien van uitstekende takkeinden, hun spitse punten dreigend naar me uitstekend. Een groote vogel vloog verschrikt op, door de stoornis die ik teweeg bracht. Moeilijk was de tocht, maar weldra bespeurde ik hier en daar een lichtopening tusschen de tallooze stammen door. Aan het uiteinde gekomen wilde ik mijn oogen sluiten om ze plotseling te openen en al het nieuwe ineens voor me te zien. Zulks deed ik, doch welk een teleurstelling toen ik de oogen weer opende. Een zelfde natuur, een zelfde bonte zomergloed, geen nieuwe wereld, geen geluk. Maar weer was er een verschieft afgesloten door een groote heuvelrug. Schoon leek het me daar te zijn; daar moest het toch zeker wel anders achter zijn; dacht ik. Een gevoel van nieuwsgierigheid het te gaan zien kon ik niet weerstaan. Dolgraag zou ik even over dien bergrand heen willen zien, zoo plotseling. Vol hoop verliet ik het woud en spoedde me op weg, vroolijk, vol verwachting wat nu zou komen. Ik beklom de berghelling eerst rechttop gaande, later op handen en voeten om niet te vroeg te zien. Doch dezelfde gewaarwording. Mistroostig wendde ik mijn blik om naar het woud van zooveen en ik verlangde er weer naar terug. Ik wilde nog eens terug zien hetgeen er nu achter was, niettegenstaande ik er vandaan was gekomen. Naar alle kanten trok feitelijk mijn verlangen mij heen, overal meende ik geluk te kunnen vinden dat ergens moest schuilen in de verte. Ik besloot terug te keeren naar het woud, daar was het toch mooi, daar voelde ik me goed. Hoe prachtig was niet die tegenstelling, dat diepe zwart en dat heldere blauw. Heerlijk zou het zijn in dat woud te dolen tusschen al die stammen door, waarvan de takken een zacht piepend geluid deden hooren en in welks loover de wind speelde, het zachte eentonig ruischen der zee nabootsend. Daarheen was nu mijn eenigst verlangen en vlug ging het weer den heuvelrug af. Daar stond ik nu weer, in de verte den heuvelrug, waarachter die gemeente nieuwe wereld en toch dezelfde. Eenzaam dwaalde ik rond door het woud, stil genietend van de stilte, verstoord slechts door de voetstappen de doode takken op den grond verbrekend. Toch was ik er niet tevreden en ik wilde weer weg, ginds heen, want ook hier was alles hetzelfde gebleven. Ik wilde weer terug naar de plaats vanwaar ik mijn onbevredigde jacht naar geluk begonnen was. Daar was het toch beter, daar zou ik voldoening vinden, daar zou zijn waarnaar ik zoo vurig verlangde en wat ik in het begin niet opgemerkt had. Daar zou het nieuwe leven, het geluk beginnen, hoe het er uit zou zien wist ik niet, doch ik zou het zien. Ik behoefde niet ver meer te loopen toen een zekere loomheid mij overviel en mijn krachten overmeesterde. Ik had te veel van mij gevergd. Ik gevoelde behoefte aan rust. Deze wilde ik eerst genieten om daarna frisch en opgeruimd het geluk tegemoet te stormen, vol blijdschap het eindelijk gevonden te hebben. Ik koos een schaduwrijk plekje uit waar ik mij nederlegde en weldra verzonk in een diepen slaap. Met een schrik werd ik wakker, ik zat in mijn stoel, het sloeg middernacht.

H.

Vereeniging tot het uitgeven van beknopte handleidingen bij het onderwijs aan de Technische Hoogeschool.

Bedankt als secretaris der vereeniging A. de Stoppelaar.

Candidaat gesteld voor de Technologische Sub-Commissie J. G. W. Sieger.

Tegencandidaten kunnen bij het bestuur ingestuurd worden tot 7 Februari e.k.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

VRIJE STUDIE.

Algemeene Vergadering op Vrijdag 1 Februari, des middags te 4 ure in Zaal 4 der Technische Hoogeschool. Punt van behandeling: Lustrumviering.

APOLLO.

Maandag 4 Februari, 's avonds 8 uur: Heerenconcert in de Leeszaal der S. P. Ook toegang voor niet-leden. Het Bestuur.

In de voorbereidende maskerade-commissie hebben zitting genomen de heeren: Hoffman, Mangelaar Meertens en Kist.

ELECTROTECHNISCHE VEREENIGING.

Buitengewone Vergadering op Vrijdag 1 Februari 1907, 's middags ten 2 ure, in het gebouw voor Natuurkunde. Onderwerp: Reglements-aanvulling en -wijziging.

PRACTISCHE STUDIE.

Gewone Vergadering op Donderdag 7 Februari 1907, des avonds ten 8 ure, in de Kleine Concertzaal der Stads Doelen. Spreker: Prof. K. Sluyterman. Onderwerp: Inteieurs.

Uitslag der Bestuursverkiezing van den Delftschen Studenten Bond:

E. Flesseman,	Voorzitter.
P. Klinkenberg,	Secretaris.
A. C. Koppejan,	Penningmeester.
A. Visser,	Commissarissen.
Z. Th. Fetter,	

R. K. S. V. „ST. VIRGILIUS”.

Het bestuur voor 1907 heeft zich als volgt samengesteld:

F. J. Kubatz,	President.
F. S. Langemeyer,	1e Secretaris.
A. J. L. Juten,	Penningmeester.
L. B. ten Horn,	2e Secretaris.
L. van Loon,	Bibliothecaris.

A G E N D A.

DEN HAAG.

Vrijdag 1 Februari. Diligentia: Liederavond van Tilly Coenen en Coenraad Bos; 8 uur.

Ned. Tooneel: De Veroveraar; 8 uur.

Zaterdag 2 Febr. Fransche Opera: Freischütz; 8 uur.

Zondag 3 Febr. Dierentuin. Matinee van de Fransche Opera; 2 uur.

Gebouw v. K. en W.: Twaalfde Matinee van het Residentie-orkest, onder leiding van Felix Weingartner, soliste Johanna Kiss; 2 $\frac{1}{4}$ uur.

Woensdag 6 Febr. Geb. v. K. en W.: Concert Diligentia met medewerking van het Residentie-orkest, onder leiding van mr. H. Viotta; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 1 Februari. Groote Schouwburg: Vorstenschool; 8 uur.

Tivoli-Schouwburg. Brondgeest-ensemble: Zaza; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

TECHNISCHE BOEKHANDEL - J. WALTMAN JR.

Afdeeling BOEKHANDEL ————— Binnenwatersloot 33:

LEVERING VAN WERKEN OP TECHNISCH EN LETTERKUNDIG GEBIED. ABONNEMENTEN OP TIJDSCHRIFTEN EN COURANTEN. PLAATSSEN VAN ADVERTENTIËN IN ALLE COURANTEN. INBINDEN VAN BOEKEN EN OMLIJSTEN VAN DIPLOMA'S EN PLATEN.   :-   :-   :-   :-   :-

Afd. SCHRIJF- en TEEKENBEHOEFTEN, Binnenwatersloot 33:

PASSERDOOZEN, REKENLINIALEN, DRIEHOEKEN, TEEKENHAKEN, -BORDEN, -SCHRAGEN, -KOKERS, -PORTEFEUILLES, -INKTEN, -PAPIEREN, MILLIMETERPAPIER, KALKEERPAPIER, KALKEERLINNEN, GUMMI, PUNAISEN, O.-I. INKT, VERVEN IN TUBEN EN STUKJES, VERFSCHOTELS, MAATSTOKKEN, DECIMETERS, SCHETSBOEKEN, TEEKENPOTLOODEN, DICTAATCAHIERS, COLLEGETASSCHEN, NOTITIEBOEKJES, BLOC NOTES, MEMORANDUMS, POSTPAPIER IN PAKJES EN IN DOOZEN, ENVELOPPEN, PENNEN, INKT, PENHOUDERS, POTLOODEN, COPIEBOEKEN, BRIEVEN-ORDENERS, NOTULENBOEKEN, VLOEICARTON, VLOEIMAPPEN.   :-   :-

OP AANVRAAG VOOR H.H. STUDENTEN STEEDS VERKRIJGBAAR UITTREKSELS UIT HET ROOSTER DER T.H.S. EN ETIKETTEN VOOR DICTATEN.

Afdeeling DRUKKERIJ ————— Vlamingstraat 34:

BOEK- EN STEENDRUKWERK, AUTOGRAFIËN ENZ.   :-   :-   :-   :-
VISITEKAARTJES, BRIEVENHOOFDEN, KWITANTIËN, CONVOCATIEBILJETTEN EN -KAARTEN, CONTRIBUTIEKAARTEN, DIPLOMA'S, WETTEN EN REGLEMENTEN, DISSERTATIËN EN STELLINGEN, PROGRAMMA'S, INVITATIEKAARTEN, MENU'S, BALBOEKJES. — VOOR DRUKWERK VAN VEREENIGINGEN ZIJN TAL VAN VIGNETTEN BESCHIKBAAR.   :-   :-

Stélio
High Class
Turkish cigarettes.
ALOM MET GOUD BEKROOND.

Wendt U voor het afsluiten uwer passage naar Ned.-Indië tot

J. DE KUYSER & ZONEN,

Agenten Stv. Mij. „ROTT. LLOYD” en Stv. Mij. „NEDERLAND”.